

WSOY

Roope Lipasti

VIKINKISOLMU

VIKINKISOLMU

Roope Lipasti

VIIKINKISOLMU

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© ROOPE LIPASTI JA WSOY 2015

ISBN 978-951-0-50328-7

PAINETTU EU:SSA

1.

Maanavilja viimeisteli kaarnanpalan veitsellään, pyörytti sen keskelle reiän ja pystytti siihen ohuen maston. Maston läpi hän työnsi kauniinvihreän tammenlehden. Siitä tuli kelpo purje. Hän etsi katseellaan maasta pienen kovakuoriaisen, nosti sen veneeseen ja teki siitä laivan päällikön. Se ei kipittänyt karkuun, joten kaipa se oli tyytyväinen uuteen pestiinsä. Sitten tyttö laski purtensa veteen ja tönäisi sille alkuvauhtia. Kaarnavene keikkui laineilla, mutta sillä ei näyttänyt olevan suurempia haluja lähteä katsomaan maailmaa. Kovakuoriainenkin tuli toisiin aatoksiin, hylkäsi laivan ja ui takaisin rantaan.

Maanavilja tuhahti. Hänen mielestään mikään ei olisi hienompaa kuin olla laivan päällikkö ja saada purjehtia pidemmälle kuin kukaan ennen. Hän oli päättänyt jo kauan sitten, että vielä jonain päivänä ottaisi veneen ja lähtisi katsomaan missä meri loppuu.

– Siellä minä lopulta lasken purjeen ja katselen näkyä, jota yksikään ihmissilmä ei ole nähnyt. Ehkä

siellä on tuntematon maa ja jos on, menen sinne ja kuljen senkin läpi ja jos tapaan ihmisiä kerron, että tulin ihan koska halusin nähdä onko siellä lohikäärmeitä niin kuin on kerrottu, hän mietti.

Mutta sitä hän saisi vielä hetken odottaa, sillä hän oli nähnyt vasta yksitoista kesää, eikä merille otettu ennen kuin oli iso, vähintään kolmetoista. Ja sitten oli vielä se toinen ongelma. Ikimaailmassa ei ollut kuultu tytöstä, joka seilaisi maailman meriä. Se nyt ei vain kerta kaikkiaan sopinut. Tyttöjen tehtävä oli olla kotona. Niin sanoi äiti ja niin sanoi isä ja niin sanoivat kyläläiset. Ei silti, Linnavuorella eivät miehetkään kierrelleet maailmaa. Siellä viljeltiin maata, metsästettiin, kalastettiin, käytiin kauppaa ja elettiin muutenkin ihmisiksi. Linnavuorella oltiin toisenslaisia kuin Viikinki-Olavi ja hänen miehensä, jotka kiertelivät rantoja pitkin murhaamassa ihmisiä ja ryöstelemässä heidän omaisuuttaan.

Niin, Viikinki-Olavi kiersi maailmaa ja sitä Maanaviljakin halusi tehdä, mutta ei tietenkään ryöstellen, vaan seikkaillen ja ystävyyttä hieroen ja kauppaa tehden. Äiti ei ollut ihan varma oliko sellainen höpsötys ollenkaan järkevää, mutta Maanavilja sanoi vain:

– Minusta tulee merien valtiatar.

Hän sanoi sen rauhallisesti niin kuin olisi sanonut pelkän itsestäänselvyyden. Kaikki hänen leikkinsä liittyivät purjehtimiseen. Maanaviljalla – tai Viljalla,

joka oli hänen lempinimensä – oli maailman hienoin kaarnavenekokoelma, ja sen lisäksi isä oli tehnyt hänelle raudasta pienen purren. Isä oli kylän seppä. Eihän rautainen vene tietenkään kellunut, mutta hieno se oli. Vilja piti sitä aina kaulassaan.

Isän paja sijaitsi Linnavuoresta vähän sivummalla, jokirannassa, sillä sepän paja oli pyhä paikka. Raudasta tuli syrjässä parempaa ja kestävämpää. Maanaviljan perhe kuitenkin asui Linnavuoren laella niin kuin oli sopivaa, sillä seppä ei ollut ihan kuka tahansa tollo, joka voi asua vaikka maakuopassa. Seppä oli tärkeä mies. Hän takoi miekat ja puukot, nuoliin terät ja tietenkin auroihin vahvistukset. Ja naulat: ilman nauloja oli paha rakentaa.

Maanavilja rakasti isän pajaa ja raudan hehkua, kun isä takoi siitä hienoja asioita. Mutta vielä enemmän hän rakasti Linnavuorta ja sen ilmaa, joka virtasi sinne taivaista asti; Linnavuorta josta näki kauemmas kuin mistään. Linnavuori oli maailman katolla, niin korkealla, että auringon säteet löysivät aina ensin sinne, niin Maanavilja ainakin uskoi. Samaa mieltä oli kylän päällikkö Kullervo:

– Tämä onkin sellainen linnoitus, etteivät kaikki maailman soturit yhteensä voi sille mitään, hän selitti ja jatkoi, että ken on siellä linnanherra, on melkein koko maailman herra. Sitten päällikkö röyhisti rintaansa, koska ajatteli olevansa melkein koko maail-

man herra. Maanaviljasta se oli vähän hassua, mutta ei hän sanonut mitään. Päälliköiden täytyi antaa tuntea itsensä tärkeiksi, muuten ei ollut mitään itua olla päällikkö. Sitä paitsi Kullervo oli vanha mies ja vanhoja piti kunnioittaa ainakin vähän.

Päällikkö oli oikeassa myös siinä, että Linnavuori tosiaan oli komea. Kun purjehti mereltä, se näkyi jo kaukaa. Merenpuoleinen sivu oli niin jyrkkä, että se näytti meren pohjasta nousevalta seinältä. Sitä pitkin ei voinut mitenkään kiivetä. Toisella puolella vuorta alkoivat pellot, ja rinne oli siellä loivempi. Sieltä pääsi helposti kävelemään portaita pitkin ylös vuorelle. Siis jos pääsi portista sisään. Koko sen puoleinen rinne oli nimittäin aidattu paksuilla paaluilla. Niin paksuilla, että ne olivat melkein kuin aikuinen hartioden kohdalta. Ja pitkiäkin paalut olivat, sellasten yli ei pääsisi jättiläinenkään. Portti oli yleensä auki, mutta jos oli tulossa kutsumattomia vieraita, se suljettiin ja silloin linnoituksessa oltiin turvassa kuin ketunpesässä.

Ylhäällä varustuksella oli kulkusilta, jonne pääsi tikaspuita pitkin. Siellä oli hauska juosta, vaikka Viljan äiti aina pelkäsikin, että tämä putoaisi. Jos äiti olisi nähnyt kuinka ketterästi tyttö kiipesi ja hyppi, hän olisi uskonut, ettei vaaraa ollut. Tai sitten ei olisi: äidit olivat sellaisia, etteivät uskoneet vaikka näkivät. Ja sitten ne aina pelkäsivät pahinta, niin kuin muka nuori ihminen voisi pudota saati itseään loukata!

Paaluitauksen sisään jäi muutamia taloja, joista Maanaviljan perheen tupa oli sivummainen. Päällikön talo oli keskellä ja sitten oli vielä varastoja ja sen sellaisia, tärkeimpänä kaikesta turkistalo, joka oli oikein lukossa ja jonka avain oli Kullervolla. Viljan perhe asui tuvassa, joka oli valtava. Sinne mahtui ainakin kymmenen miestä ja sen keskellä paloi valkea, kun perheen äiti paistoi leipää, teki liha- ja lanttumuhennosta taikka valmisti haukea, joita vilisi joessa.

Varsinainen kylä oli Linnavuoren juurella. Siellä oli kymmenkunta taloa, niin että Linnavuori tosiaan oli vilkas paikka. Ja tällaiseen vilinään saatiin vielä paljon lisää vilinää, kun yhtenä aamuna mereltä purjehti kaksi kauppiaiden laivaa.

2.

Oli sellainen kesäaamu, jolloin aurinko herätti loistollaan, kun kukko ei siinä onnistunut. Vilja ei yksinkertaisesti voinut pitää silmiä kiinni, kun oli niin kirkasta. Ilma yön jälkeen oli viileä, mutta hänellä oli lampaanvuota yllään, ja allansa elämää pehmentsivät oljet ja sammalet. Totta kai hän olisi voinut nukkua tuvassa äidin ja isän kanssa, mutta hän oli rakentanut majaansa kauan, joten hän aikoi myös nauttia siitä niin pitkään kuin kesää jatkuisi. Paikka oli mahtava: maja oli ylhäällä vuorella niin että sieltä näki sekä merelle että kotitupaan. Oli kätevää kun sai samaan aikaan olla ihan itsekseen ja kuitenkin äidin lähellä.

Äiti huusi tyttärtään syömään. Tämä kömpi ulos majasta, pudisti oljet paidastaan ja hiuksistaan ja pinkaisi juoksuun. Äiti kauhoi sivilautaselle puuroa. Maanavilja sekoitti siihen mansikoita, joita oli poiminut metsästä. Ne maistuivat ihanilta ja toivat suolaiseen puuroon kummallisen ristiriitaisen maun, vähän niin kuin olisi samaan aikaan vahva ja heikko.

*Sinä tiedät Vilja,
mitä vihollisille tehdään.*

Vilja asuu meren äärellä, suojatulla Linnavuorella, aikana jolloin viikingit vielä kyntivät maailman meriä. Kylään hyökkäävät viikingit jättävät jälkeensä haavoittuneen pojan, jonka Vilja ja hänen ystävänsä Pekko pelastavat. Egil on vihollinen, mutta voiko hän silti olla myös ystävä?

Viikinkisolmu on vetävä historialliseen aikaan sijoittuva seikkailukertomus, joka on myös tarina vihollisuudet ylittävästä ystävyydestä ja lasten viisaudesta.

9 789510 503287

www.wsoy.fi

L84.2

ISBN 978-951-0-50328-7